

RÓMAI LEVÉL 1. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távols-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

Nagy izgalommal érkeztem erre az első alkalomra, amikor a Római levél első nyolc részét fogjuk tanulmányozni. Ugyanakkor erősen rám nehezedik a felelősség érzése. Biztosíthatlak titeket, hogy tudatában vagyok a felelősségemnek, amikor ezt a csodálatos Római levelet értelmezem Isten népe előtt. Ószinte vágyam és imádságom, hogy hűségesek legyünk Isten igéjéhez és fogékonyak az ő Szelleme számára. Elkészítettem ezt a vázlatot, útmutatót, amelynek címe: „A római zarándokút”, és ha eljön az ideje, el fogom mondani, miért ezt a címet választottam, de azzal szeretném kezdeni, hogy felolvasom a bevezetést, amely a könyvecske első lapjának belső oldalán található. „Üdvözöllek a római zarándokúton. Most megkezdés egy utazás a Szellem birodalmában, amely ösztönző, ugyanakkor nagy kihívásokat támaztó út lesz. Néha nehéz lesz ez az út. Átvezet az emberi élet elhagyatottságának legsötétebb mélységein, de aztán felvisz Isten kegyelmének és dicsőségének csillogó magasságaiba.” A Római levél a szellemi és az intellektuális megközelítés sajátos ötvözete. Nincs még egy ilyen írás az emberi irodalomban. Kifejti a legfontosabb szellemi igazságokat, a legtökéletesebb logikával. Nem egyszerűen megvilágosítja a szellemedet, hanem az intellektusod számára is nagy kihívásokat jelent. Ezért a Római levél nem tárja fel gazdagságát a figyelmetlen és felületes olvasó előtt. Ha sikeresen végig akarod járni ezt a zarándokutat, akkor feltétlenül szükséged van a szellemi felszerelés két darabjára: ima és kitartás.

Ezért hadd bátorítsalak titeket azokkal a szavakkal, amelyeket az Úr mondott Józsuének, amikor éppen belépni készült az ígért földjére. „*Csak légy bátor és erős.*” Most nézzük meg a vázlat következő oldalát. Először is szeretném kihangsúlyozni, hogy a Római levél központi témája egyetlen szóban összefoglalható: megigazulás. Ez egy nagyon-nagyon fontos szó. A Biblia nagyon sok mindent elmond a megigazulásról. Mindig úgy mutatja be Istent, mint aki tökéletesen igaz. Mózes, amikor Izrael fiaihoz beszélt, ezt mondta: „*Az ő útja tökéletes, és minden cselekedete igaz.*” A 92. zsoltár arról az emberről beszél, aki Isten ismeretében és szolgálatában jár, és ezt mondja: az élete hirdeti, hogy az Úr igaz és nincs benne hamisság. Mielőtt továbbmennénk, el kell mondanom valamit azokról a szavakról, amelyeket használni fogunk. Az angolban két szavunk is van: igazság és jogosság, a jelentésük egy kicsit eltér. De a Biblia eredeti nyelvében, az Ószövetség héber nyelve és az Újszövetség görög nyelve csak egyetlen szót használ. A görögben ez „cadik”, bocsánat a héberben „cadik”, (?) a görögben pedig „dekaios”. (?) Ezt az egyetlen szót vagy igazságnak,

vagy jogosságnak fordították. De ugyanarról van szó. Bizonyos értelemben helyesen gondolkodunk. Különbséget tehetünk a jogosság és az igazság között. Az igazságot nevezhetjük erkölcsi jellemnek, a jogosság Isten törvényének megnyilvánulása és az életünkben való alkalmazása. De az eredeti nyelvekben nincs meg ez a különbségtétel. Amikor tehát igazságról beszélünk, akkor jogosságról is beszélünk, és amikor a jogosság szót használjuk, akkor az igazságra is gondolunk.

Néhány évvel ezelőtt elolvastam Jób könyvét, a 9. rész 2. versben megjelenik ez a prófétai kérdés. „*Hogyan lehetne a halandó ember igaz Isten előtt?*” Jób lelke kínoztól gyötrődött, és szerintem amikor feltette ezt a kérdést, nem hitte, hogy megtalálja rá a választ. De Isten megválaszolja ezt a kérdést. Hogyan lehet egy halandó ember igaz Isten előtt, és a válasz a Római levélben olvasható, ami elmondja nekünk, hogyan lehetséges ez bárki számára, aki teljesíti a feltételeket. Ez bontakozik ki előttünk a Római levélben. Hogyan lehet tökéletesen igaznak lenni Isten előtt. Az egyik kulcsfontosságú kifejezés a Római levélben, amely újra meg újra visszatér: „nincs kárhoztatás”. Valójában ez a Római levél legfontosabb üzenete. Megérthetjük, hogyan lehetünk Isten előtt tökéletesen igazak, és nincs semmi kárhoztatás ellenünk.

A Római levél ezenkívül Jézusnak azokra a szavaira is vonatkozik, amikor a hozzáállásunkról beszél. A Máté 5:6-ban Jézus ezt mondja: „*Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, mert ők megelégtettek.*” Bőségesen ki lesznek elégítve. Akik azért jöttek el ide ma, mert szomjaztak az igazságra, szeretném elmondani nektek, hogy Isten megígérte, hogy megelégtít titeket. De gyanítom, hogy olyanok is vannak itt, akiknek a megigazulás nem a legfontosabb kérdés. Sokféle járok Isten népe között, és sokféle háttérből és nemzetből származó keresztény emberrel találkozom. Nem állíthatom, hogy a mai egyházban a megigazulás a legfontosabb szempont Isten népe között. Találkozom olyan emberekkel, akik áldásokra, erőre, gyógyulásra, jólétre, szellemi ajándékokra törekcsenek, de nem sok olyan emberrel találkozom manapság, aki éhez és szomjazik a megigazulás után. Olyan emberekkel, akik ezt mondják: engem csak az tud kielégíteni, ha igaz ember lehetek. Ők azok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot. Egész lényük át van itatva az igazság utáni vágyakozással. Remélem, hogy amikor ennek a bibliatanulmányozásnak a végére érünk, néhányan meg fogjátok változtatni a fontossági sorrendet, és sokkal nagyobb értéket fogtok tulajdonítani az igazságnak.

A másik szempont az igazság követése. A Római levél néhány szakaszában, amelyet nem fogunk tudni részletesen tanulmányozni, 14. rész 17. vers, Pál ezt mondja: *Isten országa... hányan tudjátok, mi az első? Igazság, békesség és öröm.* De a sorrendet nem lehet megváltoztatni és úgy elérni az eredményt. Ha első helyre teszed a békességet vagy az örömet, akkor Isten céljai ezen az alapon nem találkoznak a te céljaiddal. Isten ezt mondja: először az igazságot kell keresni, és ezt követi a békesség és az öröm.

Most szeretném röviden elmondani a Római levél vázlatát. Először is hadd mondjam el, a tudósok úgy vélik, hogy a levél Krisztus után 57-ben íródott, Korinthusban. A Római levél hivatkozik Erásztoszra, a város számvevőjére, aki Korinthus városának szolgálatában állt. Egészen a közelmúltban a régészek felfedeztek Korinthusban egy feliratot, amelyben szerepel Erásztosz neve, aki valamilyen közösségi munkát végzett a saját költségére. Ez egy csodálatos megerősítése az ige pontosságának és naprakész megbízhatóságának.

Azt javaslom, hogy négy nagy részre tagolva tanulmányozzuk át ezt a levelet. A vázlatunkban mind a négy szakasz szerepel, de most csak az elsővel foglalkozunk. Az első

szakasz az első nyolc fejezetet tartalmazza, amely bemutatja az evangélium logikai és intellektuális alapjait. Aztán a 9-11. rész elsősorban arról szól, ahogyan Isten Izraellel foglalkozik. Vannak bibliamagyarázók, akik szerint ez egy ide nem tartozó betoldás. Én ezzel nem értek egyet. Szerintem az, ahogyan Isten Izraellel foglalkozik, az evangélium teljes igazságának nélkülözhetetlen része. Szerintem a Biblia teljes félreértése az, ha a 9., 10. és 11. részt mellőzhető betoldásnak tekintik. Mintha Pál pillanatnyi elmezavarában elfelejtette volna, miről is ír. Ez nagyon távol áll a Római levéltől. De a legfontosabb kérdés a 9., 10. és 11. részben: Isten választása. Ebből az következik, hogy az emberi megtapasztalás legvégső, döntő tényezője Isten választása. Ez egy rendkívül népszerűtlen igazság a mai humanista gondolkodók szemében. Részben ez az oka annak, hogy Izrael annyira népszerűtlen ma a világon. A harmadik, a 12-15. fejezet, a megértett igazság alkalmazása a mindennapi életben. Ez jellemzi az egész Újszövetséget. Az Újszövetség soha nem elvont teológiát tár elénk. Soha. Amikor általános szellemi igazságokról és kijelentésekről beszél, akkor mindig belefoglal valami rendkívül gyakorlatias tanítást arról, hogy mindez hogyan alkalmazható az életünkben. Nagyon jellemző, ahogyan Pál a Római levél 12. részét indítja, ami ennek a szakasznak a része: „Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatként...” Ez az előző 11 fejezetben leírt minden dicsőséges teológia gyakorlati alkalmazása: adjátok oda Istennek a testeteket. És az utolsó szakasz, a 16. fejezet, személyes üzeneteket és áldás tartalmaz. Vannak emberek, akik ezt is oda nem tartozónak tekintik. Pál sok embert személyesen megnevez benne. De szerintem a Szent Szellem meg akarja nekünk mutatni, milyen fontosak a személyes kapcsolatok. Nem a humanizmus álarcával van dolgunk, ami beszívárgott az egyházba, hanem bensőséges, értékes személyes kapcsolatokkal, amelyek beépültek a Krisztus Testébe, és ez rendkívül értékes Isten szemében. Nem csak egy-egy sorszámot képviselünk Isten előtt. Amikor 1940-ben behívtak a brit hadseregbe, kaptam egy sorszámot. Elvették a ruhámat, és adtak egy számot. És attól kezdve én voltam a 7.385.778-as szám, öt és fél éven keresztül. De Isten ezt nem teszi veled. Nem csak egy szám vagy Isten szemében. Ismer téged személyesen, és azt akarja, hogy mi is ismerjünk másokat. Nagy jelentőséget tulajdonít a személyes kapcsolatoknak.

Most térjünk vissza az első szakaszhoz, és ebben a bibliatanulmányozási sorozatban csak ezzel fogunk foglalkozni. És higgyétek el, ha sikerrel járunk, akkor óriási eredményt érünk el. Szeretném az első nyolc fejezetet egy szellemi zárandokútnak tekinteni. Sokféleképpen meg lehet közelíteni ezeket a fejezeteket. De úgy érzem, ez segít nekünk, hogy átrágjuk magunkat ezen az anyagon. A végcél a Római levél 8. fejezete, ami a Szellem által irányított élet. Szabadság, öröm, békesség, igazság, és az előző hét fejezet a végcélhoz vezető út egyes állomásait tartalmazza. Korábban, amikor ezekről a fejezetekről tanítottam, összehasonlítottam a presszókávét és az instant kávét. Ma már nem sokan isznak presszókávét, de a legtöbbnek elég időségek vagyunk ahhoz, hogy emlékezzetek arra, amikor a kávé cseppenként kifolyik a kávéfőzőből. Azt akarom ezzel mondani, hogy a Római levél 8. fejezete a lassan lecsepegő kávé. Ahhoz, hogy megihasd, át kell rágnod magad az előző hét fejezeten. A legtöbb keresztény azonnal a 8. fejezetenél akarja kezdeni, és ez olyan, mint ha instant kávét akarna inni. De Isten ezt nem teszi lehetővé, nem fogod elérni ugyanazt az eredményt, ha gyorsan belekeversz egy kis kávéport forró vízbe. Végig kell menned a kávéfőzőn. És ez a tanulmány valóban hasonlít ahhoz, amikor valaki átmege a kávéfőzőn.

Rendben. Most keressük meg ennek a fejezetnek az első felét. Fel fogom olvasni ezeket a verseket, mert csak így fogjuk megérteni, merre is tartunk. Tehát felolvasom az első 7 verset. Tapasztalni fogjátok, hogy vannak kisebb különbségek a New American Standard szövegében, attól függően, hogy melyik évben adták ki. Ne hagyjátok, hogy ez megzavarjon

titeket. *„Pál, Krisztus Jézus szolgája, akit az Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát, amelyet prófétái által szent iratokban előre megígért. Az ő Fiáról szól ez az evangélium, aki test szerint Dávid utódaitól származott, a Szent Szellem szerint pedig a halálból való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult. Ez a Jézus Krisztus a mi Urunk, aki által kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az ő nevéért hitre és engedelmségre hívjunk fel minden népet, és ezek közé tartoztok ti is, mint Jézus Krisztus elhívottai. Mindazoknak Rómában, akik az Isten szerettei, akiket ő elhívott és megszentelt: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. Először is hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy hiteteknek az egész világon híre van. Mert tanúm az Isten, akinek teljes szellememmel szolgálók prédikálva az ő Fia evangéliumával...”* Akiknél ott van a szöveg, nyilván észrevették, hogy a „predikálva” szó dőlt betűvel van szedve. Tudjátok, miért? Azért, mert ez a fordítók utólagos betoldása. Számtalan keresztnnyel találkoztam, aki nem tudja, miért vannak bizonyos szavak dőlt betűvel szedve. A válasz ez: a fordítók ezzel jelzik, hogy ezeket a szavakat ők illesztették be, hogy angolul jobban hangozzon a szöveg. De én, személyesen, jobban szeretem a betoldás nélkül fordított szöveget. 9. vers. *„Mert tanúm az Isten, akinek teljes szellememmel szolgálók az ő Fia evangéliumával, hogy szüntelenül megemlékezem rólatok, és szüntelenül kérem imádságaimban, hogy Isten akaratóból egyszer már el tudjak menni hozzátok. Mert szeretnék látni benneteket, hogy megerősítésetekre valamilyen szellemi ajándékot adjak nektek, vagyis hogy együtt bátorodjunk meg közöttetek egymás hite által, a tietek által, meg az enyém által. Szeretném, testvéreim, ha tudnátok: sokszor feltettem magamban, hogy elmegyek hozzátok, de mindedig megakadályoztattam abban, hogy közöttetek is legyen munkámnak valami gyümölcse, ahogy a többi nép között is volt. Görögöknek és barbároknak, bölcseknek és tudatlanoknak is adósa vagyok: ezért igyekszem olyan szenvedélyesen arra, hogy nektek is, akik Rómában vagytok, hirdessem az evangéliumot.”* Azt hiszem, eddig is sok fontos dologról olvastunk.

Az ősi leveleknek, amilyeneket az Újszövetségben is olvashatunk, volt egy olyan elrendezése, ami a mai üzleti levelezésben sem szokatlan. Ha magatok elé képzeltek egy üzleti levelet, a jobb felső sarkában olvasható a levél írójának neve és címe, és általában a dátum is, és egy kicsivel lejjebb, a bal oldalon szerepel a levél címzettjének neve és címe. Alatta pedig az üdvözlés. „Kedves X Y”. És gyakran, a szövegtörzs kezdete előtt középen feltüntetik a levél tárgyát. Például: Felvételi kérelem valamely szervezetbe. És ezt gyakran alá is húzzák. Tehát három elemről beszéltem: a küldő neve és címe, a címzett neve és címe, és a levél vázlata, vagy legfontosabb témájának megjelölése. Nagyon hasonló elemeket találunk a Római levél elején és gyakorlatilag minden újszövetségi levélben, bár vannak bizonyos eltérések. Tehát Pál abban a szakaszban, amelyet felolvastam, bemutat három dolgot: saját magát, az evangéliumot és a római keresztényeket. És ha a modern levelezés fogalmaiban gondolkodunk, a jobb felső sarokban ez áll: Pál, az apostol, stb. A bal oldalon, egy kicsivel lejjebb ezt olvassuk: A római keresztényeknek, és a tárgy megjelölése pedig ez: Jézus Krisztus evangéliuma. Így néz ki a levél. Azt hiszem, csak arra van időnk, hogy megnézzük, hogyan mutatja be Pál saját magát. Aztán a következő alkalmon, ha az Úr is úgy akarja, megnézzük, mit mond Pál a római keresztényekről, és mit mond az evangéliumról. Mert ez különösen fontos. Most nézzük meg, hogyan mutatkozik be Pál, ami az 1., az 5. és a 9-15. versben olvasható. Úgy gondoltam, hogy még egyszer felolvasom ezeket az igeverseket, hogy jobban emlékezzünk rájuk. *„Pál, Krisztus Jézus szolgája, akit az Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát.”* Aztán az 5. versben, Jézusról szólva ezt mondja: *„aki által kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az ő nevéért hitre és engedelmségre hívjunk fel minden népet.”* Pál először is Jézus Krisztus rabszolgájának nevezi magát, és másodszor azt mondja, hogy Isten elhívta őt apostolnak. Figyeljétek meg, hogy minden apostol a leveleiben először is

mindig rabszolgának nevezi magát, aztán meghatározza különleges szolgálati területét, ami ebben az esetben az apostolság volt. Aztán leír még egy meghatározást: „*akit az Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát.*” Pálnak rendkívül speciális, egyetlenszerű funkciója volt az egész egyháztörténelemben. Az volt a feladata, hogy a maga egészében mutassa be az evangéliumot. És ez olyan mértékben az ő kijelentése volt, hogy egy kicsivel később, a 2. rész 16. versében azt látjuk hogy valójában így nevezi: „*az én evangéliumom*”. Ez nagyon fontos. Emlékeztek arra, hogy Pál olyan sok kijelentést kapott, hogy annak érdekében, hogy alázatos maradjon, Isten megengedte, hogy a sátán angyala gyötörje őt, és nem lehet kérdés, hogy a Római levélben szereplő kijelentések is ennek részét alkották. Csak két olyan levél létezik, amelyet kizárólag Pál írt. Az összes többi levelet valaki mással együtt írta. Például Pál és Silás, vagy Pál és Titusz. Vagy Pál, Silás és Timóteus. De a Római és az Efézusi levélnek egyedül Pál a szerzője. Ez nem véletlen. Mindkét levél olyan kijelentéseket tartalmaz, amelyek kizárólag Pál kijelentései. A Római levél az evangélium leleplezése, az Efézusi levél pedig az egyház leleplezése. És Pál ezen a két területen rendkívül sajátos módon járult hozzá az egész keresztény tanításrendszerhez.

Azt hiszem, helyes, hogy Pál rabszolgának nevezi magát. A mai egyházban vannak olyan emberek, akik püspököknek vagy presbitereknek nevezik magukat. Vagy ki tudja, milyen címeket aggatnak magukra. De Pál ezt mondja: először is, én rabszolga vagyok. Teljes mértékben köteles vagyok Jézus Krisztust szolgálni. Különleges funkcióm szerint pedig apostol vagyok. Apostolságom konkrét területe az evangélium leleplezése. Aztán az 5. versben ezt mondja Jézusról: *aki által kegyelmet és apostolságot kaptunk.* Figyeljétek meg, hogy az apostolság előtt áll a kegyelem. Pál gondosan ügyel arra, hogy soha ne tolja előtérbe saját magát. És ezt mondja: *szolgálatom konkrét területe, hogy az ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet.* Máshol a pogányok apostolának nevezi magát. A Római levél 15. részében, a 18. és 19. versben, Pál tovább beszél arról, hogy mit jelent a pogányok apostolának lenni. Gyorsan vessünk erre egy pillantást. „*Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréséért szóval és tettel, jelek és csodák erejével...*” Tehát különleges szolgálata az volt, hogy a pogányokat elvezesse a Jézusban való hitre, és ezt természetfeletti jelekkel tanúsította. Ezenkívül szeretném, ha megfigyelnétek ezt a kifejezést: „*a hit engedelmissége*”. Sok ember azt mondja, hogy az engedelmisség számít, és ez igaz is, de ha nem hitből fakad, akkor nem működik. Megpróbálsz engedelmeskedni Istennek a saját erőddel, a saját képességeiddel. Találkoztam ezzel a misszió területén, Afrikában. Nagyon sok afrikaival találkoztunk, aki valóban törekedett arra, hogy engedelmeskedjen az evangéliumnak, de ezt nem hitből tették. Az eredmény pedig csalódás lett. Tehát ne felejtsetek el: nagy hangsúlyt kell helyezni az engedelmisségre, de mindig meg kell magyarázni, hogy ennek hitből kell fakadnia.

Csak annyi időnk maradt, hogy megnézzünk egy érdekes tény: Pál már hosszú ideje imádkozik azért, hogy alkalma legyen elutazni Rómába. A régi King James ezt mondja: „*hogy legyen egy sikeres utam Isten akaratából*”. Nagyon érdekes, hogy János 3. levelében, a 2. versben János ugyanezt a kifejezést használja: „*Szeretett testvérem, kívánom, hogy mindenben olyan jó dolgod legyen, és olyan egészséges légy, amilyen jó dolga van a lelkednek.*” Itt is ugyanaz a szó szerepel az angol nyelvben. De szeretném, ha egy pillanatra elgondolkodnátok azon, hogy milyen útja volt Pálnak. Mert ez nagyon élethűen le van írva az Apostolok cselekedetei 27. és 28. részében. Nem az első osztályon utazott, hanem megláncolt fogoly volt, a hajó, amelyen utazott, rendkívüli viharba keveredett, amely 14 napon és 14 éjszakán keresztül dühöngött, és ez alatt ők nem is ettek. Utána hajótörést szenvedtek egy szigeten, a csúcspont pedig az volt, hogy amikor tűzrevalót gyűjtött, egy vipera megmarta a kezét. Kérdésem ez: Isten vajon meghallgatta Pál imádságát? Szerencsés út! Ez nagyon

fontos, és ma nagyon sokan azt mondják, és én is azt mondom, hogy Isten azt akarja, hogy jó dolgunk legyen. De ne a modern amerikai kultúra fogalmai szerint gondolj a jólétre, mert ez rendkívül torz jelenség. Mi a jólét valódi jelentése, legalábbis az én felfogásom szerint? Ha valaki teljesen fel van készítve Isten akaratának cselekvésére. Ha sikeresen végrehajtottad Isten akaratát, akkor jó dolgod van. Lehet, hogy közben megmar egy vipera, ki tudja? Lehet, hogy hajótörést szenvedsz. Ettől ne zavartasd magad. Az számít, hogy Isten akaratát cselekszed-e.

Ennek a tanulmányozásnak az első alkalmával röviden áttekintettük a Római levél szerkezetét. Azt mondtam, hogy a levél felosztható négy szakaszra: az első 8 fejezet az evangélium logikai-intellektuális bemutatása; a 9-11. fejezet Isten kiválasztásának teológiája, Izrael esetével szemléltetve; a 12-15. fejezet: az eddigi tanítások alkalmazása a személyes keresztény életben; és a 16. fejezet: személyes üzenetek és üdvözlések. Arra is rámutattam, hogy a levélnek van egy alapvető levél-szerkezete, amely információkat közöl az íróról, a levél címzettjeiről, ezenkívül röviden közli a levél legfontosabb témáját. Ezt mind megtaláljuk a Római levélben. Utána elmondtam, hogy a levél első fő részében, az első nyolc fejezetben, végigjárnunk egy szellemi zárándokutat. A végcél a 8. fejezet, ami annak az életnek a leírása, amelyet valamennyiünknek élnünk kell. Annak az életnek a leírása, amelyet valamennyien élni szeretnénk. De azt is monda, hogy csak úgy lehet oda eljutni, ha az ember végigmegy a „kávéfőzőn”. Emlékeztek erre? Ez a kávéfőző az első hét fejezet. Tehát elkezdjük az utat ezen a „kávéfőzőn” keresztül. Utána, az előző alkalom végén röviden beszéltem arról, ahogyan Pál bemutatkozik, először úgy, mint rabszolga, másodsorban mint apostol, aki elsősorban az evangélium hirdetésére lett kiválasztva, méghozzá a pogányok számára.

Most továbbmegyünk ebben a vázlatban, ami ebben a könyvecskében szerepel, és a következő ponttal foglalkozunk: azokkal az emberekkel, akiknek Pál a levelet címezte. A vázlatban ez a „C” pontban található. Néhány pillanatra térjük vissza a „B” ponthoz, vagyis az evangéliumhoz. Nézzük meg, mit mond Pál azokról az emberekről, akiknek a levelet címezte. 6., 7. és 8. vers. Még egyszer felolvasom ezeket az igeverseket. Remélem, megértitek, hogy az ige ismétlése nem valami rossz dolog, hanem nagyon fontos. Korábban egy tanítóképzőben tanítottam, egy kelet-afrikai tanítóképző intézet igazgatója voltam öt éven keresztül, ez már jó régen volt, és az egyik szempont, amire felhívtuk hallgatóink figyelmét, az volt, hogy az ismétlés, az összefoglalás a jó tanítás elengedhetetlen része. Ezért soha nem mentegedőzöm, ha megismétlem magam. Tehát Róma 1., 6., 7. és 8. *„És ezek közé tartoztok ti is, mint Jézus Krisztus elhívottai.”* Ez az „elhívott” nagyon fontos szó. Mert ez határozza meg, hogy keresztények vagyunk-e, vagy sem. Ez persze egy kicsit kitérő az egész témához képest, de nem azért lettél keresztény, mert így döntöttél. Azért lehettél keresztény, mert Isten elhívott téged. Neked persze reagálnod kellett, de a kezdeményezés, drága testvéreim, nem nálunk van, hanem Istennél. Ő elhív minket. Az „elhívás” szót úgy is lehet fordítani, hogy „meghívott” minket. Az egyház a görögben úgy hangzik, hogy „ecclesia”, az „elhívott” pedig úgy, hogy „cleitos”. A kettő szorosan összefügg. Az „ecclesia” a kihívott emberek társasága. Ezt jelenti az „ec” prepozíció. Honnan hívott ki minket Isten? A világból. Úgy van. Ezt soha nem szabad elfelejteni. Nem a világhoz tartozunk, Isten kihívott minket a világból. Ha Jézus Krisztus valódi egyházához tartozol, akkor nem tartozol ehhez a világhoz. Nem tartozhatsz egyidőben az egyházhoz és a világhoz is.

Rendben. 7. vers. *„Mindazoknak, akik Isten szerettei Rómában.”* Ez a következő nagyon fontos dolog, amire emlékeznünk kell, hogy Isten szereti azokat, akiket elhív. Ez jó hír, ugye? Isten azért hívott el, mert szeretett minket. Már a világ alapjainak „felvettése” előtt szeretett minket. Még az idők kezdete előtt meghozta ezeket a fontos döntéseket. De az új élet csak akkor válhatott a mienkké, amikor meghallottuk ezt a hívást. Nagyon elevenen emlékszem Isten elhívására. Semmiféle intellektuális ismerettel nem rendelkeztem az evangéliumról. Filozófus voltam, és filozófiai műként olvastam a Bibliát. De a körülmények különös összejátszása folytán egy pünkösdi gyülekezetben kötöttem ki. Korábban soha nem jártam pünkösdi gyülekezetben, így nem tudhattam, milyen különös emberek. Ne nevessetek, a baptisták is igen különös emberek. De ebben a gyülekezetben Isten elhívott engem, meglehetősen szokatlan módon. Mert amikor a prédikáció véget ért, amiből egy kukkot sem értettem, a prédikátor ezt mondta: ha valaki akarja ezt, bármi is volt az, emelje fel a kezét. Én

nem akartam felemelni a kezem. Fel voltam háborodva és zavarban voltam, amiért valaki arra kért engem, hogy emeljem fel a kezem egy gyülekezetben. Katonai egyenruhában voltam, síri csend volt, nem szólt háttérzene, semmi sem csökkentette zavaromat, és hallottam két hangot, amely hozzám szólt. Az egyik ezt mondta: ha felemeled a kezed, akkor ez a sok öreg hölgy mind rád fog nézni, katonai egyenruhában vagy, igen buta helyzetbe kerülsz. A másik hang ezt mondta: ha ez valami jó dolog, miért nem szerzed meg magadnak? Ott ültem bénultan, képtelen voltam reagálni bármelyik hangra. Aztán átéltem az első személyes csodámat. Láttam, amint a jobb kezem felemelkedik, pedig tudtam, hogy én nem is emeltem fel. Rémületes élmény volt. És a zavarodott állapotomban is tudtam: Isten elhívott engem. És ösztönösen azt is tudtam, hogy soha nem fogja megismételni ezt a hívását és most döntenem kell. Hála legyen Istennek, öt nappal később meghoztam ezt a döntést. Számomra ez az elhívás nagyon ünnepélyes volt, és nagyon komoly. Nem tekinthettem jelentéktelen apróságnak Isten elhívását. Tehát Pál azt mondja, hogy a római keresztényeket Isten elhívta, mert szerette őket. Isten elhívása az ő szeretetének a megnyilvánulása. Kinyújtja a kezét és ezt mondja: fogd meg a kezem. Kiemellek abból a bajból, amelyben vagy, és magam mellé helyezlek a sziklára. Akkor még nem tudtam, ki szól hozzám, de ti már tudjátok, ugye? Aztán Pál így folytatja a 7. versben: „*akiket elhívott és megszentelt...*” Korábban láttuk, hogy Pált Isten elhívta mint apostolt. De ha megnézzük azokat a Bibliákat, amelyben vannak dőlt betűkkel szedett szavak, akkor láthatjátok, hogy a „mint” szó dőlt betűkkel van szedve. Pál ezt mondja: Isten apostolnak hívott engem. Ezeknek a keresztényeknek pedig ezt mondja: Isten szentnek hívott titeket. Jó látni ezt a „mint” szót, mert ebből tudhatjuk, hogy azok vagyunk, aminek Isten hívott minket. Talán te nem így érzed? Az emberek nem így néznek rád? De ha Isten valaminek nevez téged, te azzá válsz. Ha szentnek nevez téged, akkor te szentté válsz. Lehet, hogy gyorsan. Isten érti a dolgát.

Aztán következik ez a jól ismert újszövetségi szakasz: „*Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.*” Milyen csodálatos üdvözlés! Érdekes lenne megszámlálni, hogy az első nyolc fejezetben Pál hányszor használja a „Jézus” nevet, a „Krisztus” vagy a „Messiás” szót és az „Úr” szót. Azt hiszem, 32 alkalommal használja. Ezért olyan erőteljes a Római levél. Mert a középpont, vagyis Jézus körül épül fel. Ha elmozdulunk a középponttól, ha bármi vagy bárki mást helyezünk a középpontba, az erő elkezd elszivárogni, és kénytelenek vagyunk az emberi energiára, emberi módszerekre támaszkodni. Ha az minden vágyunk, hogy felmagasztaljuk Jézust, a Szent Szellem ezt mondja: Minden segítséget megadok, amire szükségetek van. Figyeljétek meg a sorrendet: Kegyelem és békesség. Bizonyára többen is jártatok már Izraelben, és ismeritek a héber köszönést: Shalom, aminek a jelentése, gyerünk: Békesség. Úgy van. De figyeljétek meg, hogy az új szövetségben a kegyelem megelőzi a békességet. A kegyelmet nem lehet megszolgálni, ezt a későbbiekben részletesen tanulmányozni fogjuk. A kegyelem Isten ingyenes, meg nem érdemelt jóindulata. Nem érdemeltük meg, nem tudjuk megszolgálni, csak elfogadjuk. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a kegyelem megelőzi a békességet. Tehát kegyelem és békesség.

Aztán a 8. versben Pál ezt mondja: „*Hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért.*” Fontos megfigyelni, hogy Pál szinte mindig így kezdi a leveleit. Hálát ad Istennek azokért, akiknek ír. Ez egy nagyon fontos alapelv. Azt szoktam mondani, hogy ha nem tudsz hálát adni valakiért, akkor ne is imádkozz érte. Szerintem ez nem jogszerű. Van egy érdekes kivétel. A korinthusi gyülekezetben nagy zűrzavar uralkodott, volt közöttük házasságtörés, részegeskedtek az Úr asztala mellett, és Pál mégis ezt mondja: hálát adok az én Istenemnek Isten kegyelméért, amelyet nektek adott. De van egy gyülekezet, amelyért nem adott hálát. Tudjátok, melyik volt ez? Galácia. Mi volt a probléma Galáciában? Nem volt

részegeskedés, házasságtörés, akkor mi volt? Törvényeskedés. Ez volt az egyetlen dolog, ami felháborította Pált. Minden mást tudott kezelni, de a törvénykezéstől nagyon felháborodott.

Még valami a római keresztényekről. Ezt mondja: hálát adok Istennek, mert a ti hiteteknek az egész világon híre van. Róma természetesen a hatalmas Római Birodalom fővárosa volt, amely az akkor ismert világ legnagyobb részén uralkodott, és bármi is történt Rómában, az az egész Római Birodalomra hatással volt. Pál egyik alapelve missziós munkájában az volt, hogy a legnagyobb városokra és a fővárosokra összpontosított. Soha nem ment el kicsi falvakba, a mai misszionáriusoktól eltérően. Nem a dzsungelben kezdett evangélizálni. Én is voltam misszionárius, én is jártam a dzsungelben. Ez olyan romantikus. Sisakot viseltünk, keskeny ösvényeken gyalogoltunk, de eltévesztettük a lényegét. Mert a legfontosabb dolgok a városokban történnek, és ha valaki elér egy várost, akkor a körülötte lévő területeket is eléri. Mert a város hatása kiárad ezekre a területekre. Tanulmányozzátok Pál módszerét, és látni fogjátok: mindig a központra, a nagy városokra összpontosított, bárhol is járt.

Pál még nem járt Rómában, de nagyon sok barátja volt ott, és büszke volt arra, hogy az egész birodalomban beszélnek ezekről a keresztényekről. Hogyan sikerült ezt elérnie? Azt hiszem, több lehetséges válasz is létezik. De valóban azt hiszem, hogy a legfontosabb eszköz, amellyel a korai keresztények rendelkeztek, a személyes bizonyoságtétel volt. Jézus ezt mondta: vesztek erőt, miután a Szent Szellem eljön rátok, és lesztek az én tanúim. Van itt egy csomó ember, akik rendkívül eltérő háttérből származnak, nemzeti, társadalmi szempontból, mindenféle háttérből, de valamennyien ugyanazt mondják: Jézus megváltoztatta az életemet. Erre mindenki tudni akarta: ki ez a Jézus? Erre ők ezt a meglepő választ adták: egy ácsnak a fia, akit néhány évvel ezelőtt keresztre feszítettek. De nem ez volt az egyetlen válaszuk. Azt is elmondták, hogy ő feltámadt a halálból a harmadik napon. Én azt mondom, hogy a korai egyháznak nagyon sokféle szellemi eszköze volt, és ők valamennyit használták is. A leghatékonyabb eszköz azonban mégis a személyes bizonyoságtétel volt.

Most lépünk tovább a bevezető szakasz másik fontos témájára, ami az evangélium. Amint a vázlatban láthatjátok, ez a 2., 3. és 4. versben található, aztán a 16. és a 17. versben. Először is olvassuk el a 2., 3. és 4. verset. Az első vers az „Isten evangéliuma” kifejezéssel fejeződik be. Aztán erről az evangéliumról Pál ezt mondja: „*amelyet (Isten) prófétái által szent iratokban előre megígért.*” Láthatjátok, hogy Pál mindig nagyon vigyáz arra, hogy soha senki ne gondolja azt, hogy improvizál az evangéliummal kapcsolatban. Hogy ezt ő találta ki. Az egész az ő ötlete. Mindig kihangsúlyozza, hogy az evangélium egész koncepciója egyértelműen meg van írva az ószövetségi iratokban. Ezt mondja: én csak annyit teszek, hogy teljesítem azt, amit az írás mond. Ez rendkívül fontos, különösen akkor, ha zsidókkal foglalkozol. Bizonyára vannak itt olyanok, akik nem ismerik a zsidók gondolkodását. De 1979-ben, a feleségemmel csaknem három hónapig egy zsidó családnál laktunk Jeruzsálemben, akik gyakorlatilag egyáltalán nem beszéltek angolul. A Héber Egyetemen tanultunk, és olyan családot választottunk, akik nem beszélnek angolul, hogy kénytelenek legyünk héberül beszélni. Korábban soha nem találkoztunk, csak amikor megérkeztünk a házukba, egy ügynökségen keresztül szerveztük meg a szállást. Az ötvenes évek végén, vagy a hatvanas évek elején járhattak akkoriban, mindketten Lengyelországból származtak, és egy-egy család egyetlen túlélője voltak. Eleinte nagyon vigyáztunk, hogyan beszélünk egymás között, igyekeztünk nagyon udvariasan viselkedni, a legjobb arcunkat mutatni, de egy kis idő elteltével leomlottak a falak, nem tudom, hogyan, de a férfi megkérdezte tőlem: Hogyan lettél az, ami vagy? És a kegyelem csodájaként elmondhattam neki személyes bizonyoságtételemet héberül, ami nem könnyű. Nagyon érdekelte őt, amit mondtam. Aztán elmeséltem az első

feleségem történetét, és odaadtam neki a könyvet, hogy olvassa el. Nem tudom, mit értett meg, de mondott nekem valamit, amit soha nem fogok elfelejteni. Természetesen jól ismerte az ószövetségi iratokat, Újszövetséget soha nem is látott egész életében. Amikor elmondtam, hogy én az Ó- és az Újszövetségben is hiszek, ezt kérdezte: Hogyan tudod a kettőt összeegyeztetni? Ebből a kérdésből megértettem a kettőnk háttére közötti különbség mélységét. Én még soha nem láttam olyan Bibliát, amelyben ne lett volna Újszövetség. Ő pedig még olyan Bibliát nem látott soha, amelyben volt Újszövetség. Pál tehát a régi és az új szétválasztásával küszködik. Ezt mondja: minden, amit az Újszövetségben prédikálunk, az Ószövetségből származik. És ha valóban el akarjátok érni a zsidó embereket, akkor meg kell tudnotok mutatni hitünk gyökereit a saját írásaikból. A körülmetelésnek is és a körülmetéletlenségnek is van evangéliuma. A körülmetelés evangéliuma a zsidóknak szól, a körülmetéletlenség evangéliuma pedig a pogányoknak. Az üzenet ugyanaz, csak a megközelítési mód különbözik. Ha elmegy Afrikába vagy más helyekre, akkor megteheted, hogy közvetlenül Jézusról beszélsz. De a zsidók esetében meg kell tudnod mutatni nekik: ez az, amit az írások megígértek, a Mózes első könyvétől kezdve. Pál tehát nagyon vigyázott arra, hogy ne adjon teret olyan vádaknak, hogy mindezt csak ő találta ki.

Rendben. *„Amelyet prófétái által szent iratokban előre megígért.”* Most megérkeztünk az evangélium lényegéhez. 3. vers. *„Az ő Fiáról szól ez az evangélium, aki test szerint Dávid utódaitól származott, a Szent Szellem szerint pedig a halálból való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult.”* Ne felejtsetek el hogy a görög „Krisztus” szó a héber „Messiás” megfelelője. Tehát minden alkalommal, amikor ezt mondjátok: Jézus Krisztus, akár tudjátok, akár nem, ezt mondjátok: Jézus, a Messiás. És minden alkalommal, amikor a Messiásról beszéltek, akkor a Krisztusról beszéltek. Itt is van egy mély szakadék a keresztények tömegei és a zsidók között, mert nem ismerik fel, hogy Krisztus és a Messiás egy és ugyanaz. Amikor Jézus Krisztusról beszélünk, akkor ezt mondjuk: Jézus, a Messiás.

Az evangélium tehát egyetlen személy körül épül fel. Ki ő? Jézus, úgy van. Ezt mondja róla Pál. Isten fia volt, ugyanakkor Dávidnak is a fia volt. Volt egy emberi és egy isteni természete. 4. vers. *„Kinyilatkoztatott, vagy elválasztott mint az Isten Fia, az erő hatalmas cselekedetei által, vagyis a halálból való feltámadása által, a szentség Szelleme szerint.”* Pál görögül írt, de sok bizonyíték arra utal, hogy héberül gondolkodott. Időnként, ha valaki nincs tisztában a héber kifejezésekkel, akkor nem érti ezeket. A héber nyelv nem beszél a Szent Szellemről, hanem a szentség Szelleméről beszél. Ruach hakodish(?) Amikor tehát Pál ezt mondja: a szentség Szelleme, meggyőződésem, hogy a Szent Szellemről beszél, de zsidó módon gondolkodik, ami megjelenik a nyelvezetében. Mi volt az a hatalom, ami feltámasztotta Jézus halott testét a sírból? A Szent Szellem, úgy van. Mit tett ezáltal a Szent Szellem? Kijelentette, hogy Jézus az Isten Fia. Kiemelte Jézust mindazok közül, akik valaha meghaltak és akiket eltemettek, Isten Fiaként, mint a szentség Szelleme. A szentség Szelleme tanúságot tett Jézus tökéletes szentsége mellett. Ha lett volna bármi szentségtelen Jézus életében, akkor soha nem támadhatott volna fel. De a feltámadás igazolta, hogy ő valóban az, aminek mondta magát: az Isten Fia, és a feltámadás igazolta az ő tökéletes szentségét.

Látjátok, Isten megváltoztatta két bíróság döntését. Egy zsidó bíróság és egy római bíróság is halálra ítélte Jézust, utána eltemették őt, és... igazán különös, hogy a hitetlenek jobban hisznek a feltámadásban, mint a hívők. Észrevettétek már? Jézus ellenségei komolyan aggódtak, mi lesz, ha valóban feltámad, míg a tanítványok nem hitték el. Tehát miután meghalt és eltemették, a zsidó vezetők odamentek Pilátushoz, és ezt mondták: mi tudjuk, hogy ez a csaló azt mondta, hogy a harmadik napon feltámad. Nem akarjuk, hogy ez megtörténjen. Adnál nekünk őrséget, hogy megvédjék a sírkamrát? Pilátus így felelt: van saját

őrségetek, pecsételjétek le a sírt, hogy a követ ne lehessen eltávolítani a pecsét feltörése nélkül. Tehát ez a két bíróság bizonyos értelemben alátámasztotta mindazt, amit Jézus mondott. De a harmadik napon Isten felülbírálta ezt a döntést a világegyetem legmagasabb szintű bíróságán, és kihozta Jézust a sírból. Amikor odamentek az asszonyok, látták, hogy valaki elhengerítette a követ. Ez csak az én személyes véleményem, de szerintem az angyal nem azért hengerítette el a követ, hogy Jézus ki tudjon jönni. Szerintem azért hengerítette el, hogy az asszonyok is láthassák: a sír üres. Nincs kő, amely visszatarthatta volna Jézust a sírban. Jézus feltámadt. De ne felejtsetek el, hogy az evangélium középpontja Jézus halála, eltemetése és feltámadása. És ha eltávolodunk ezektől a központi, történelmi tényektől, akkor már nem is az evangéliummal van dolgunk. Azt kell mondanom, hogy nagyon sokan olyan evangéliumot prédikálnak, amelyből hiányzik az evangélium. Az evangélium szilárd, egyszerű történelmi tényeket tartalmaz. Nem hasonlít egyetlen más valláshoz sem, amelynek vannak titkos könyvei, amelyek elvont igazságokat tartalmaznak, az evangélium az emberi történelemhez kapcsolódik. Vagy igaz, vagy hamis. Harmadik lehetőség nincs. Ezenkívül az emberi tapasztalatok is igazolták. Isten átitatta Jézussal az emberi történelmet, és a rendelkezésünkre bocsátott valamit, amit a történelem is tanúsított és a mi személyes tapasztalatunk is megerősített. Ez az evangélium. A jó hír.

Szeretném, ha megnéznénk két további igeszakaszt, amely meghatározza, mi az evangélium, és mindkét helyen látni fogjátok, hogy ugyanott van a hangsúly. Róma 4., a 23. versről, később részletesebben is megvizsgáljuk ezt a szakaszt, de figyeljétek meg, hogy Ábrahámot mintának tekinti abban, ahogyan Istenben hitt és Isten igazságot tulajdonított neki. Pál továbbmegy és ezt mondja a 24. versben: „...hanem értünk is (meg van írva), akiknek majd beszámítja, ha hiszünk abban, aki feltámasztotta a halálból Jézust, a mi Urunkat, aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.” Később ezzel a kérdéssel részletesebben is foglalkozunk, de most figyeljétek meg, hogy az evangélium középpontja három történelmi tény. Jézus halála, temetése és feltámadása. És minél inkább erre összpontosítjuk bizonyágtételünket és tanításunkat, annál hatékonyabb lesz. Ez elsősorban nem érzelmi kérdés. Sokan próbálkoznak azzal, hogy felkavarják az emberek érzelmeit, amivel ki tudnak ugyan váltani némi ideiglenes reagálást, de ez nem lesz tartós. Az emberek elméjét és szellemét kell megszólítanunk ezzel a három dicsőséges ténnyel: Jézus meghalt a mi bűneinkért, eltemették és a harmadik napon feltámadt. Egy pillanatra keressük még meg az 1. Korinthusi levél 15. részét, ami a jól ismert dicsőséges feltámadási fejezet. Pál ezt mondja az első négy versben. 1Korinthus 15:1-4. „Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet át is vettetek, amelyben meg is maradtatok. Általa üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem nektek, hacsak nem elhamarkodott módon lettetek hívőkké. Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam...” Mit adott át? Figyeljétek! „Hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon.” Mi az evangélium? Mondjuk együtt: Krisztus meghalt a mi bűneinkért, eltemették és feltámadt a harmadik napon. Mondjuk el még egyszer. Krisztus meghalt a mi bűneinkért, eltemették és feltámadt a harmadik napon. Tehát mostantól kezdve soha ne hagyjátok, hogy eltérítsenek titeket ezektől a hatalmas központi tényektől.

További tanulmányozásra javasoljuk „Az első és az utolsó Ádám” és „A kereszt teljessége” című sorozatot. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.